

Uskon rukous

Jaak. 1:5-11

5. Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille au- liisti ja moittimatta, niin se hänelle anneaan.

6. Mutta anokoon uskossa, lainkaan epäilemättä. Joka epäilee, on kuin meren aalto, jota tuuli ajaa ja heittelee.

7. Älköön sellainen ihminen luulko saavansa Herralta mitään,

8. kahtaalle häilyvä mies, epävakaa kaikilla teillään.

9. Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään,

10. rikas alhaisuudestaan, sillä hän on katoava niin kuin ruohon kukka.

11. Aurinko nousee, ja tulee helle, joka kuivattaa ruohon. Ruohon kukka varisee, ja sen muodon kauneus katoaa. Samoin on rikkaskin lakastuva teillään.

Uskon rukous

Millaista on rukous uskossa? Millaisista epäilyistä Jaakob puhuu? Millaista viisautta koettelemuksissa tarvitaan? Mistä suunnista koettelemukset ja kiusaukset usein tulevat? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen tekstimme.

Kirjeen keskeinen sanoma

Jaakobin kirje käsittelee uskon elämistä todeksi. Se kehottaa Jumalan mielen mukaiseen elämään, jossa usko näkyy tekoina, ja antaa käytännöllisiä neuvoja siihen. Vaikka usko saakin Jaakobin mukaan aikaan hyviä tekoja, ne eivät voi pelastaa. Pelastus on Jumalan lahja (Jaak. 1:17-18), joka saadaan yksin armosta ilman ansioita. Muuttunut elämä hyvine tekoineen todistaa aidosta uskosta. Muuttunut elämä ei kuitenkaan ole todistusta uskovalle itselleen, sillä hänelle riittää Jumalan sanan antama todistus Kristuksen antaman vanhurskauden riittävydestä. Elämän muutos on todistus muille ihmisille Jumalan teoista elämässämme.

Kirjeensä alussa Jaakob kuvaa kristillisen elämän yleispiirteitä (1:1-27) ja kehottaa toimimaan oikeudenmukaisesti yhteiskunnassa (2:1-13). Hän perustelee neuvoa pohtimalla uskon ja tekojen välistä suhdetta (2:14-26). Seuraavaksi Jaakob osoittaa, kuinka tärkeää on hillitä puhettaan (3:1-12). Jakeissa 3:13-18 hän asettaa vastakkain taivaallisen ja maallisen viisauden. Hän jatkaa rohkaisemalla kääntymään pois vääristä teoista ja lähestymään Jumalaa (4:1-12). Jaakob varoittaa niitä, jotka luottavat omiin suunnitelmiinsa ja omaisuuteensa (4:13-5:6). Lopuksi hän kehottaa olemaan kärsivällinen (5:7-11), pitämään lupaukset (5:12), rukoilemaan toisten puolesta (5:13-18) ja auttamaan toisia pysymään uskollisina Jumalalle (5:19-20).

Jaakobin kirjettä voi pitää oppaana kristilliseen elämään. Se haastaa ja rohkaisee ryhtymään sanan tekijäksi, ei vain sen kuulijaksi (1:22-25).

Koetusten keskellä

Kirjeen pääteema on koettelemusten ja kiusausten käsittely, niin kuin edellisessä saarnassamme näimme. Koko jakso 1:1-18 on johdanto myöhemmin yksityiskohtaisemmin käsiteltäviin teemoihin. Jaksossamme 1:5-11 Jaakob avaa niitä syitä, joiden vuoksi uskova joutuu koettelemusten keskelle ja viittaa myös siihen, mistä apu niihin tulee.

Kun koettelemuksia ja kiusauksia joudutaan kohtaamaan, on tavattoman tärkeää ymmärtää, millä tavalla niiden aiheuttamia ongelmia ja haasteita tulee käsitellä. Siksi ensimmäinen asia on kääntyä Jumalan puoleen rukouksessa etsimään Hänen viisauttaan eri tilanteisiin. Herra on luvannut vastata rukouksiimme ja lupaa antaa sitä viisautta, mitä anomme. Jaakob kuvaa Jumalan viisautta myöhemmin jakeissa 3:13-17 näin:

Kuka teistä on viisas ja ymmärtäväinen? Näyttäköön hän tekonsa hyvällä vaelluksellaan, viisaasti ja sävyisästi. Mutta jos teillä on sydämessänne katkera kiivaus ja riitaisuus, älkää kerskaiklo ja valehdelko totuutta vastaan. Sellainen ei ole ylhäältä tulevaa viisautta vaan maallista, sielullista, riivaajien viisautta. Sillä missä on kiivautta ja riitaisuutta, siellä on myös epäjärjestystä ja kaikenlaista pahaa menoa. Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se on tasapuolinen ja teeskentelemätön. (3:13-17)

Syvimmiltään se viisaus, jota Jumala omilleen runsaasti ja mielellään tarjoaa, löytyy yhteydestä Kristukseen, sillä Häneen on kätkeyty kaikki viisauden ja tiedon lähteet. Paavali ilmaisee en näin:

Hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi, jotta tapahtuisi, niin kuin on kirjoitettu: "Joka kerskaa, kerskatkoon Herrasta." (1. Kor. 1:30-31)

Usein uskova pyytää rukouksissaan monia pieniä paketteja Jumalalta: "Anna minulle lisää uskoa, kärsivällisyyttä, rakkautta, nöyryyttä, jne!" Mutta Jumala haluaakin antaa meille vain yhden suuren paketin, joka sisältää kaiken. Hän antaa meidän sydämiimme asumaan Kristuksen Pyhässä Hengessä.

Mitä usko on?

Jaakob edellyttää, että rukouksen tulee tapahtua uskossa. Siksi on tärkeä ymmärtää, mitä kristillinen usko oikein on. Se ei ole inhimillinen ominaisuus, jota luonteensa vuoksi toisilla on enemmän ja toisilla vähemmän. Sen vastakohta epäusko ei myöskään ole uskon puutetta vaan vastauskoa. Se on kapinaa, aktiivista toimintaa Jumalan tahtoa vastaan, selviytymistä omilla keinoilla, turvautumista itseensä, omaan arvostelukykyynsä, omiin voimiinsa ja kykyihinsä.

Usko on tarrautumista toiseen Persoonaan, Jumalaan ja Hänen sanaansa, Hänen lupauksiinsa. Usko lepää Jumalan lupausten varassa ja vaeltaa niihin turvaten. Uskossa on siis kysymys kahden henkilön välisestä luottamussuhteesta. Uskova jättää asiansa toisen Henkilön tekemisen varaan. Uskossa vaeltamista seuraa ennemmin tai myöhemmin näkyvää ja koettavaa uskon hedelmää: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä jne. Kaikki tämä elämä vuotaa yksin Jumalasta Pyhän Hengen työnä meissä. Usko on se avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan pelastusteot ja Hänen pyhittävän työnsä. Pelastukseen riittää sinapin siemenen kokoinen usko eli huuto Herran puoleen: "Armahda minua syntistä ihmistä! Pelasta minut, ota minut omaksesi, tule ja hallitse minua!" Herra tulee, antaa synnit anteeksi, antaa uuden elämän Pyhässä Hengessä.

Ihmeitä tekevä usko on sitä, että Herra antaa selkeän tehtävän – ihmisvoimin mahdollittoman kuten maailman evankelioimisen – ja uskova ja seurakunta lähtee Sanan varassa toteuttamaan tehtävänsä. Herra tekee silloin mahdollittoman mahdolliseksi. Uskova ei saa Jumalan voimaa omaan käyttöönsä, vaan Jumala antaa elämänsä voiman vaikuttaa silloin, kun uskova suostuu Hänen käytettäväkseen. Usko on itsensä uskomista Jeesukselle.

Rukous koettelemuksissa

Jokainen ihminen joutuu kohtaamaan koettelemuksia ja kiusauksia elämässään, mutta uskova kristityllä on Pyhä Henki, joka tekee mahdolliseksi oikean tavan käsitellä niitä. Siksi heti kun hän joutuu pilkan, vainon, sairauden, yksinäisyyden, väärinymmärrysten, ihmissuhdevaikeuksien, onnettomuuksien tai sodan keskelle, hänen ensimmäinen tehtävänsä on käydä rukouksessa kyselemään, mikä on Jumalan tahdon mukainen reaktio kohtaamiimme tapahtumiin tai sisimmästämme nouseviin himokkaisiin ajatuksiin. Jumala lupaa antaa noihin tilanteisiin viisautta, joka on *puhdasta, sitten rauhaisaa, lempeää, taipuisaa, se on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä*.

Rukouksen lähtökohtana on se, että me tunnustamme avuttomuutemme ja tarpeemme saada Jumalalta apu tilanteisiimme. Mehän rukoilemme juuri siksi, ettemme itse pysty tai kykene asioita omassa varassamme ratkaisemaan eikä elämään Herran tahtomalla tavalla. Rukousvastauksena saamme tarvittavan viisauden ja voiman toimia Herran rakkauden mukaisella tavalla.

Usein kuitenkin vaikeisiin tilanteisiin törmättyämme saatamme joutua paniikkiin tai hermostumme. Siksi Herra joutuu usein ensin käsittelemään meidän sydämemme ongelmia ennen kuin Hän voi ulkoisiin asioihin antaa apuaan. Silloin meillä on vaara kärsimättömyyttämme ottaa asia omiin käsiimme: ”Herra kun et heti vastaa tähän asiaan, niin minä itse päätän, mitä teen.” Samalla osoitamme, että rukouspyyntömme olikin vain meren aallon pärske, jolla emme tarkoittaneet oikeastaan mitään, koska meillä oli oma varasuunnitelma jo takataskussa. Kun näin otamme ohjat omiin käsiimme, nousemme Herran yläpuolelle ja kuvittelemme suuria itsestämme.

Usein näin menetellen törmäämme sitten päämme seinään. Kantapään kautta ehkä sitten opimme nöyrytymään ja rukoilemaan niin, että jaksamme myös odottaa vastausta. Kun parannuksessa palaamme Jeesuksen luo ja tunnustamme päättömyytemme ja omavoimaisuutemme, saamme kyllä sitten Jeesuksen uhriveren tähden kaikki syntimme anteeksi ja saamme aloittaa alusta. Mutta jos olisimme heti alkuun kuunnelleet Herran viisautta, meidän ei olisi tarvinnut kulkea harhapolkujamme. Aitoon uskon rukoukseen kuuluu siksi taipuminen kuuntelemaan Jumalan sanasta, mikä on Herran tahto, miten Hän halua meidän näkevän tilanteemme, tunnustamaan täydellisen riippuvuutemme yksin Herran armosta ja viisaudesta. Se merkitsee usein sitä, että Herra joutuu aika syvältä meissä käymään tutkimaan motiivejamme niissä hetkissä, kun kohtaamme koettelemuksia ja kiusauksia.

Pakanallinen ja kristillinen rukous

Rukoileminen on yleisinhimillistä luonteeltaan. Ei-kristillisissä uskonnoissa rukoillaan paljon. Kuitenkin niiden rukous eroaa merkittävästi kristillisestä. Pakanallisessa rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen.

Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Tällaisen rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisiä yliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (shinto-pappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat lainaavat voimansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen itse asiassa käyttää yliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous

Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin esimerkiksi idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea **kenen** kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että hän on Herra, se sisältää myös tosiasiassa, että hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkastumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esirukous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kristillinen rukous edellyttää sitä, että uskova haluaa elämässään tehdä synneistään parannuksen ja haluaa taivuttaa sydämensä Jumalan Sanan alle.

Maaginen rukous

On paljon niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdotonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmisessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla keinoilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mielemme mukaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös sinulle tapahtuu. Uskova kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jossa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armoa. Hän vastasi välittömästi laskeamalla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsä ja hyvyytensä suuruudesta. Suuresti iloiten ja kiittolisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taakoitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla. Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäisen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpittäminen ja avointa vuodattamista Herralle, persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiini ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt arnessaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskovienkaan hyväksikäytettäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Rukouksen kuulemisen ehto

Jaakob palaa rukousteemaan viidennessä luvussa näin:

Jos joku teistä kärsii vaivaa, rukoilkoon; jos joku on hyvillä mielin, laulakoon kiitosta. Jos joku teistä on sairaana, kutsukoon luokseen seurakunnan vanhimmat. Nämä rukoilkoot hänen puolestaan, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille, ja jos hän on tehnyt syntiä, se annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis syntinne toisillenne ja rukoilkaa toisten puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan voimallinen rukous saa paljon aikaan. Elia oli yhtä vajavainen ihminen kuin mekin. Hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi, eikä maa saanut sadetta kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen.

18. Kun hän rukoili uudelleen, taivas antoi sateen ja maa tuotti hedelmänsä. (Jaak. 5:13-18)

Uskon rukouksen tärkeä ehto on se, että rukoilija ja tarvittaessa myös esirukousten kohde tunnustavat syntinsä ja omistavat anteeksiantamuksen Jeesuksen maahan vuotaneessa uhriveressä. Jesaja korostaa tämän asian tärkeyttä näin:

Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan, vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne. Teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule. (Jes. 59:1-2)

Epäilykset

Jaakob varoittaa epäilemästä Jumalan halua ja kykyä antaa vastauksia pyyntöihimme. Jokaisen uskovan on kuitenkin pakko myöntää, että hänellä on ajoittain epäilyjä. Toiset niistä ovat uskon epäilyjä ja toiset epäuskon epäilyjä. Voisin väittää jopa niinkin, että jos uskova ei ole mitään epäilyjä, hän ei ehkä ole vielä uskossa ollenkaan. Pelastettu ihminen joutuu hyvin pian uskoon tultuaan Saatanan hyökkäysten kohteeksi. Se pyrkii ennen kaikkea tekemään hänen pelastusvarmuutensa epäilyn alaiseksi. Uskova käy rukouksessa Herran luo ja kertoo rehellisesti omat epäilynsä ja pyytää niihin apua: ”Minä uskon, auta minua epäuskossani”, huusi poikansa tähden ahdistunut mies Jeesukselle. Mutta juuri se oli uskoa, jättäytymistä Jeesuksen varaan kun itse on umpikujassa.

Epäilyjä on monen tasoisia. On älyllisiä epäilyjä, jotka perustuvat siihen, mitä me pidämme mahdollisena ja mitä emme. Niissä taistelee sisimmässämme Raamatun sanoma ja ateistinen maailmankuva, joka jyllää yhteiskunnassamme. Niin tehdesämme mittaamme Jumalaa omalla itsellämme tai ihmismahdollisuuksilla. Sellaiset epäilykset saa rukouksessa tunnustaa avoimesti Herralle ja pyytää, että Herra tekisi oman Sanansa mukaan myös meille, niin kuin aikanaan Maria, kun enkeli ilmoitti hänelle Jeesuksen syntymän ”mahdottomalla” tavalla.

On myös tunnetason epäilyjä, jossa koemme, että olemme niin syntisiä tai arvottomia, ettemme voi saada osaksemme sitä, mitä Sana lupaa. Ne epäilykset saamme myös tunnustaa rukouksessa ja vastaan ottaa sanan: ”Minä olen armollinen sinulle. Syntisi on annettu anteeksi. Teen ihmeen oman rakkauteni tähden enkä siksi, millainen sinä olet.”

On sitten myös epäuskon epäilyjä, joilla haluamme perustella haluttomuuttamme olla kuuliaisia Jumalalle. Epäusko sulkee sydämen Jumalan toiminnalta, koska se nousee Herraa vastaan. Sydämen usko ei suinkaan tee ihmeitä mahdolliseksi Jumala itse. Mutta usko avaa sydämensä ja suostuu ottamaan vastaan Jumalan teot ja ihmeet.

Uskon rukouksen tuhoaja

Kun seisotte rukoilemassa, antakaa anteeksi, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan, niin että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.

Jeesus osoittaa, että tehokkain tapa tuhota usko ja rukouselämä on suosia sydämessään katkeruutta ja anteeksiantamatonta mieltä toisia ihmisiä kohtaan. Jumala ei voi antaa myöskään anteeksi sellaiselle ihmiselle, koska hän ei tosiasiallisesti tunnusta omia syntejään vaan syyttää vain muita. Anteeksiantamattomuus ja katkeruus on suunnattomasti suurempi synti kuin se, minkä uhriksi asianomainen kokee joutuneensa ja minkä vuoksi hän ei suostu antamaan veljelleen anteeksi. Kun ihminen suostuu näkemään oman suuren syntisyytensä, taipuu parannukseen ja anoo armoa Jeesukselta Golgatan uhrin tähden, hän saa anteeksi ja kykenee antamaan myöskin veljelleen, joka on rikkonut häntä vastaan.

Ilman toistuvaa parannukseen taipumista, Herra ei voi meidän rukouksiammekaan kuulla eikä tehdä ihmeitään vastauksena sydämemme avoimuuteen ja uskoon. Vaellus uskossa on aina myös vaellusta syntien anteeksiantamuksessa. Ellemme taivu parannukseen omista synneistämme, emme voi myöskään nähdä Jumalan voiman vaikutuksia.

Yhteiskunnallinen asema kiusauksena

Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään, rikas alhaisuudesta, sillä hän on katoava niin kuin ruohon kukka. Aurinko nousee, ja tulee helle, joka kuivattaa ruohon. Ruohon kukka varisee, ja sen muodon kauneus katoaa. Samoin on rikaskin lakastuva teillään. (9-11)

Jaakob mainitsee tässä johdannossa vielä kaksi koettelemusten ja kiusausten aihetta, joita hän käsittelee tarkemmin myöhemmin. Ensimmäinen on yhteiskunnallinen epäoikeudenmukaisuus. Se, että yhteiskunnassa vallitsee hierarkkinen järjestys, jossa on johtajia ja alaisia, ei itsessään ole ongelma, jos saman aikaisesti nähdään, että kaikilla eri rooleissa elävillä on sama yhteinen arvo, joka perustuu siihen, että Jumala on jokaisen ihmisen luonut ja antanut myös jokaisen ihmisen pelastusta varten Jeesuksen kärsimään ristillä. Hän on se, josta sanotaan: ”Katso Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.”

Nyt synnin todellisuus näkyy siinä, että ihmiset liittävät arvonsa siihen, millä tasolla he ovat yhteiskunnassa ja miten hyvin heitä palkitaan tekemästään työstä. Rikkailla on taipumus sortaa, riistää ja halveksia köyhempiä. Köyhillä on taas vaara kadehtia rikkaita ja katkeroitua kokemastaan vääryydestä. Lukemattomat kristityt eri puolilla maailmaa kokevat päivittäin, miten heidän ihmisarvoaan poljetaan. Näin tapahtui myös Jaakobin kirjeen saajille. Niin rikkailla kuin köyhillä on lisäksi kiusaus rakastua maailman tarjoamaan hyvyyteen ja nautintoihin. Näissä kiusauksissa Jaakob kehottaa meitä katsomaan iankaikkiseen ja lopulliseen eikä siihen näkyvään, joka on silmiemme edessä, mutta joka katoaa ennemmin tai myöhemmin. Jaakob tiedosti, että myös uskovilla on suuri vaara langeta kiusauksiin, jotka liittyvät erilaiseen yhteiskunnalliseen asemaan myös seurakunnan sisällä. Siksi heidän tulee nähdä oma arvonsa Jumalan lapsina, luotaina ja Kristuksen lunastamina ohi kaikkien muiden arvostusmittarien. Jumalan armossa on jokaiselle varsinaisen kerskauksen aihe, ei missään ajallisessa.

Koettelemusten keskellä

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa 1950-luvun alussa. Sain (Ei'ichi Ito) kastaa hänet. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuvaiheessa olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen juuri lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet

perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniä ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuiässä oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokarahaa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadakseen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettivät ihmisiä saadakseen heidän rahansa. Siksi kirkossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestänsä kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon.

Usein rouva itki saarnojeni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä hänen kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla: *”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraina, mutta aamulla ilo.”* Vielä tulee päivä, jona surun kyyneleet vaihtuvat ilon kyyneleiksi. Rohkaisin häntä jatkamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyyneleitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui pastori Kyo-zoo Iwai. Hänkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:

- Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johtaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä.

- Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta ehkä miehesi kokee sinun hengellisen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpittömän uskossasi. Se ärsyttäne häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyryyisit tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta.

- Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ai-noastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.

Niin hän palasi kotiinsa.

En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen Kawashita jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:

- Nyt vihdoin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdollisimman suurta voittoa, teki eilen konkurssin.

Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 jenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.

- Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian hän löytää uskon.

Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johtamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestänsä kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestänsä. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseen saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päinvastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan. Joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

Herran rakkauden käsi johtaa minua.
Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
jossa ilo on rajaton.
Oi, miten suuri ilo ja riemu,
kun Herran käsi johtaa minua.
Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä tervehtimässä. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuumien päivien iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvillla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan. Rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:

- Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?

Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan, kello oli

noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:

- Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua, mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen. Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkaana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:

- Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.

Hänet sitten kastettiin ja hän vaelsi vuosikymmenet uskollisena Herran omana. (1951, 1985)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan sen Herran, joka kykenee koettelemusten keskellä antamaan avun niille, jotka rukoilevat uskossa? Ellet vielä, käännyt Jeesuksen puoleen, pyydä Häneltä sitä viisautta, joka johtaa sinut sisälle pelastukseen.

Jos jo tunnet Herran, niin älä hämmästy niitä koetuksia, joita joudut ehkä päivittäin kokemaan. Herra on kanssasi niissä kaikissa ja haluaa muovata sinua sellaiseksi uskovaksi, joka kantaa vaikeissakin olosuhteissa Pyhän Hengen rakkauden ja rauhan hedelmää.